

Fjodor Lukjanov: Čína konečně posiluje svou roli supervelmoci. To změní svět

rt.com/news/572465-china-is-finally-superpower

4. března 2023, 19:40

DomovSvětové zprávy

Mezinárodní sféra se sjednocuje podle dvou bloků, z nichž jeden vedou USA a jejich spojenci a druhý Peking a Moskva.

*Fjodor **Lukjanov**, šéfredaktor časopisu Rusko v globálních záležitostech, předseda prezidia Rady pro zahraniční a obrannou politiku a ředitel výzkumu Mezinárodního diskusního klubu Valdai.*

Čínské státní vlajky vlají na náměstí Nebeského klidu před dvěma každoročními zasedáními 3. března 2023 v čínském Pekingu. © Getty Images

Čína výrazně posílila svou diplomatickou aktivitu. Není to jen proto, že se vymanila z dlouhodobé pandemické izolace, která dříve brzdila její dosah. Hlavním motivem je, že role a váha Číny na mezinárodní scéně vzrostly do bodu, kdy kontemplativní odpoutanost již není možná. To je důležitý posun v čínském sebeuvědomění; otázkou nyní je, k jakým změnám v mezinárodní praxi to povede.

Nekonání jako nejvyšší ctnost a nekonfliktní vzájemné pronikání protikladů jsou principy tradiční filozofie, ale jsou také docela aplikovaným způsobem vedení mezinárodních aktivit. Podrobná analýza tohoto fenoménu by měla být ponechána odborníkům, ale

stojí za zmínku, že k posunu od takového vidění světa ke známější ideologické a geopolitické konfrontaci došlo, když Čína přijala obecně cizí západní komunistickou doktrínu.

Mao Ce-tung se pokusil změnit nejen společenský řád, ale i kulturu Číňanů. Jeho vláda ale skončila smlouváním se Spojenými státy, což byl návrat ke strategické rovnováze, která lépe vyhovovala čínskému pohledu na svět. Vzájemné uznání neznamenal shodu a soulad, ale bylo v souladu s cíli tehdejších stran. Toto období, které trvalo donedávna, teprve nyní vykazuje známky svého konce.

[Přečtěte si více](#)

[Ivan Timofeev: Mohly by Čína a USA nakonec skončit jako SSSR jako zhroutené supervelmoci?](#)

V Americe se hodně diskutuje o posledních několika desetiletích a stěžují si, že je to Čína, kdo z interakce nejvíce vyléčil. Kritéria se mohou lišit, ale obecně je těžké nesouhlasit s tím, že hlavním příjemcem byl Peking – alespoň pokud jde o transformaci země a její místo na mezinárodní scéně. Strategie Deng Siao-pchinga tichého, postupného stoupání byla zcela v čínském duchu a výsledek byl nepochybně oprávněný.

Natolik, že pro Peking bylo nesmírně těžké pochopit, že tato super příznivá a výhodná situace skončí.

Ukázalo se to nevyhnutelné z jednoho prostého důvodu: Čína získala moc, která z ní bez ohledu na její přání a záměry dělá potenciálního soupeře USA. A to vedlo k přirozenému vývoji amerického přístupu k Pekingu. Koneckonců, americký styl je přímým opakem klasického čínského stylu popsaného výše. A pokusy posledně jmenovaného z konce roku 2010 a na začátku roku 2020 zpomalit rostoucí americký tlak narazily na pevný záměr Washingtonu posunout vztah do kategorie strategické konkurence. Abychom byli spravedliví,

asertivita a sebevědomí Číny také rostly, ale pokud by vše záviselo pouze na Pekingu, období prospěšné spolupráce by trvalo ještě několik let.

Přečtěte si více

Čínský mírový plán: Dokáže Peking najít způsob, jak ukončit rusko-ukrajinský konflikt, navzdory otevřenému nepřátelství ze strany USA a NATO?

Ať je to jak chce, nastala nová éra. Čínské diplomatické oživení má ukázat, že Peking se nebojí hrát roli ve světové politice. Dosavadní forma angažmá nese znaky předchozího období a onoho velmi tradičního přístupu – svědčí o tom sterilní preciznost formulace čínských mírových návrhů v otázce Ukrajiny. Ale i toto se pravděpodobně změní. Moskvě vyhovuje čínská touha zachovat navenek dobře míněnou neutralitu; je to Západ, kdo se rychle obviňuje z neupřímnosti, a to tónem, který je pro Číňany nevhodný. Od Pekingu by se nemělo očekávat prudký obrat, což je také v rozporu s jeho smyslem pro slušnost, ale směr je daný.

A nejde o to, zda Čína sdílí ruské hodnocení toho, co se děje na Ukrajině. Peking se pečlivě vyhýbá vyjádření názoru, protože to nepovažuje za svou věc. Ale přeskupování sil na světové scéně nabírá svůj směr, s Čínou a Ruskem, ať se jim to líbí nebo ne, na jedné straně a Spojenými státy a jejich spojenci na straně druhé. A od této chvíle to bude stále jasnější. Za deset let v čele své země změnil Si Ťin-pching její domácí i zahraniční politiku.

Na jedné straně více než jeho předchůdci zdůrazňoval klasický čínský pohled, na druhé straně ctil hesla a myšlenky spojené se socialismem. To první implikuje soběstačnou harmonii, zatímco to druhé má tendenci být zaměřené navenek stejně jako dovnitř. Tato symbióza pravděpodobně určí postavení Číny v příštích pěti nebo deseti letech vlády Si Ťin-pchinga. Nepřátelské mezinárodní

prostředí bude stále více testovat schopnost Pekingu udržet přijatelnou rovnováhu. Hodně bude záležet na tom, jak úspěšné budou tyto pokusy, včetně Ruska.

ANALÝZA

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

